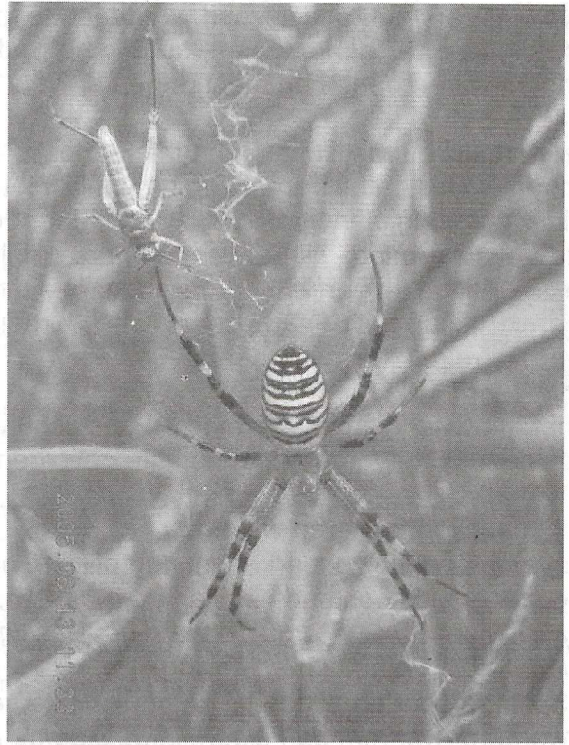

Muskusboktor (*Aromia moschata*)
geeft een doordringende muskusgeur af en leeft
op loofbomen, vooral wilgen.

Tijgerspin (*Argiope bruennichi*)
heeft een vertikaal stabilimentum in haar web
(de dichtere witte webzone op de foto)

III. NATUURBELEID

De herinrichting van de Kleine Bassin: een kaakslag voor een duurzaam groenbeleid.

Een van de waterreservoirs die in de 19^e eeuw ten behoeve van de juteweaverijen werd gegraven, kennen de Roeselarenaars beter als de Kleine Bassin. Deze verbreding van de St.Amandsbeek ligt de oudste (ex)Wielewaalleden nauw aan het hart. En ook voor mij begon hier een heel boeiend verhaal.

Onder het impuls van Adhemar Lagrou en Paul Houwen werd hier in het begin van de jaren zestig een verzameling van Europese eendensoorten in halfnatuurlijke staat gehouden. Afdeling Mandelstreek had zijn natuureservaatje. Hier kwamen spontaan wilde soorten bij. Met de

lagere school in de buurt heb ik me uren vergaapt aan de kleurenrijkdom van de mannetjeseenden en de vaak gekke gedragingen van die vogels. Als tienjarige werd hier gaandeweg mijn interesse gewekt voor veldbiologie, hoewel ik over dit begrip me toen nog volledige vreemd was. Zonder gebruik te maken van een verrekijker, wisten we al vrij vlug tafeleend, pijlstaart, slobeend, kuifeend, smient, talingen en zelfs witoogenden te onderscheiden. Maar het meest fascineerden me de meerkoeten. Hun slordige nesten in de laag overhangende takken van de vele populieren zaten vaak verrassend dichtbij het wandelpad. Dus goed te zien maar bovenop het water en dus veilig onbereikbaar. Na weken verschenen dan ineens 4-5 zwarte pluchen donsbolletjes met veel te grote poten en een haast lakrood kopje. Deze beelden deden me de tijd vergeten. Veel later zag ik ze terug, in het fotoboek van Adhemar Lagrou...

In het late voorjaar, na enkele paniekerige telefoontjes met melding van een regelrechte aanslag op de langgerekte vijver, ben ik zelf eens gaan zien. De groene oase van mijn kindertijd lag er doods en troosteloos bij, alsof een wervelwind alle bomen en struiken had neergesabeld. Enkel een zestal paardekastanjes vlakbij mijn oude school stonden nog overeind en in blad.

In volle groei- en broedseizoen werd met de grote middelen alles neergehaald, om de geknakte bomen dan maanden onaangeroerd in het water te laten liggen. Ondertussen probeerden wilde eenden, waterhoenen en meerkoeten en vele zangvogels hier opnieuw een vervangnest te bouwen.

Een dergelijke drastische en brutale aanpak voor de heraanleg van een groenzone in Roeselare kunnen we als natuurvereniging natuurlijk niet slikken. Te meer dat de plannen vrij uitvoerig in een milieuraad vorig jaar werden toegelicht door de schepen van openbare werken, groen en natuurbescherming. Hij liet verstaan dat er bij de heraanleg kappingen zouden gebeuren, maar drukte ons op het hart dat er maximaal rekening zou worden gehouden met de bestaande groengordel en het behoud ervan. We werden een rad voor de ogen gedraaid, van de intenties blijft op het terrein geen spaander heel.

In het antwoord van het College op ons schrijven lezen we niets over de keuze om in volle lente de kappingen uit te voeren, met nefaste gevolgen alle nesten van broedende vogels.

Uit het antwoord citeren we o.m.:

- alle bomen die zouden behouden blijven, om praktische redenen toch zijn verwijderd, omdat hun gezondheidstoestand niet kan gegarandeerd worden met de werkzaamheden (waterpeilverlaging, afgraving). *(In de jaren 70 werd het Bassin helemaal leeggepompt en gebaggerd. Dertig jaar later stonden de bomen er nog)*
- Solitaire soorten zouden toch door ziekte verdwijnen. Het repetitieve element zou onderbroken worden. *(waarom dan elders in de stad de keuze voor een arboretum van solitair?)*
- Gangenstelsels van ratten in de oevers kunnen de stabiliteit van de bomen in de toekomst niet garanderen. *(dit is al ruim 60 jaar het geval...)*
- De zeer dichte beplanting brengt de veiligheid van omwonenden en bezoekers in het gedrang *(oordeel zelf wie vaak in de omgeving wandelt)*
- Slechts één soort wordt aangeplant: moerasedik *(meer biodiversiteit in de stad?..)*

Hiermee vermelden we maar enkele argumenten in hun antwoord, dat we van wat 'aangepaste' commentaar voorzagen. Onze kritische, en ik neem aan rechtgeaarde opmerkingen laten we uiteraard aan het gemeentebestuur weten.

In arm groen Roeselare werden (historisch) groene restanten al heel vaak stiefmoederlijk behandeld. Denken we aan de prachtige beuken, wilde kastanjes en platanen bij de Paterskerk, dempen van een paddenvijver bij de Koortskapel, bedreigde groenzone in Motjespark, verdwijnen van aanplantingen in heel wat straten, verkoop van openbare groenzones aan privé-eigenaars... Moet alles eerst verdwijnen om tot inkeer te komen? Dit "duurzaam" beheer getuigt van weinig respect voor de natuur en zijn bewoners. Deze zoveelste aanslag lijkt dit alleen maar te bevestigen.

Piet Desmet

